

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 września 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. skierowane przeciwko E. T. o zapłatę i orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną interpretację zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci umowy o kredyt na miarę z dnia 12 czerwca 2018 roku, ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia lutego 2020 roku wraz z potwierdzeniem doręczenia, wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 10 marca 2020 roku wraz z potwierdzeniem doręczenia, historii rachunków technicznych obrazujących fakt zaprzestania wywiązywania się przez pozwaną zobowiązania poprzez błędne przyjęcie, że powód nie wykazał wymagalności oraz wysokości dochodzonego roszczenia w sytuacji, gdy powód przedstawił wzajemnie uzupełniającą się dokumentację dowodową, z której wynikają powyższe okoliczności, a pozwana nie wykazała, aby zawierała z powodem lub jego poprzednikiem prawnym jakąkolwiek inną umowę, która mogłaby być wypowiedziana pismem z dnia 10 marca 2020 roku,

2. naruszenie prawa materialnego art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia w sytuacji, gdy w toku postępowania został wykazany fakt zawarcia przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda umowy o kredyt na miarę z dnia 12 czerwca 2018 roku, fakt uruchomienia środków z tytułu tego kredytu oraz fakt, że powód jest następcą prawnym (...) Bank (...) S.A., co oznaczało, że ciężar dowodu w zakresie spłaty zobowiązania spoczywał na pozwanej, a czego pozwana nie wykazała.

Wobec podniesionych zarzutów skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z: - oświadczenia powoda z dnia 3 listopada 2021 roku na fakt, że powód dla oznaczenia zobowiązania pozwanej z tytułu umowy o kredyt na miarę z dnia 12 czerwca 2018 roku posługiwał się wewnętrznym oznaczeniem nr (...), - pełnomocnictwa z dnia 21 października 2020 roku udzielonego M. K. na fakt prawidłowego jej umocowania do podpisania w imieniu powoda oświadczenia z dnia 3 listopada 2021 roku. Ponadto skarżący wniósł o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie pominięcia wygenerowanych z systemu Poczty Polskiej S.A. elektronicznych potwierdzeń nadania przesyłek dotyczących ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 11 lutego 2020 roku oraz wypowiedzenia umowy datowanego na 10 marca 2020 roku z uwagi na brak podstaw do pomijania tej dokumentacji.

W rezultacie, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie, o oddalenie wniosków dowodowych jako sprekludowanych oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, które ocenione w zgodzie z dyrektywami wskazanymi w art. 233 § 1 k.p.c. czynią ten zarzut chybionym.

Podkreślenia wymaga, że powództwo było już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nieprzygotowane, gdyż strona powodowa nie przedstawiła dowodów umożliwiających weryfikację istnienia wierzytelności, jak też jej wysokości, w konsekwencji skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki i wymagalności roszczenia. Zasadniczym zagadnieniem dowodowym, przesądzającym istotę sprawy jest wykazanie okoliczności potwierdzającej istnienie przedmiotowej,

objętej pozwem wierzytelności wobec pozwanej. Tymczasem powód nie przedstawił dowodów, z których wynikałoby, że taka wierzytelność istnieje i jest wymagalna.

Za potwierdzenie istnienia wierzytelności z tytułu umowy o kredyt na miarę z dnia 12 czerwca 2018 roku, wbrew zapatrywaniu skarżącego, nie można uznać wydruków z historii rachunków bankowych, stanowiących własność E. T., co trafnie odnotował Sąd Rejonowy. Z przedłożonych wydruków wynika jedynie, iż dla pozwanej przypisanych było 6 rachunków bankowych w powodowym banku, na których dokonywane były różnego rodzaju operacje, które jednak nie odzwierciedlają kształtowania się przedmiotowego stosunku zobowiązaniowego.

O istnieniu i wymagalności zobowiązania dochodzonego pozwem nie przesądza też pismo z dnia 11 lutego 2020 roku, które zawierało wezwanie do zapłaty, wynikającej z umowy numer (...) wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz pismo z dnia 10 marca 2020 roku, w którym wypowiada umowę kredytu nr (...). Zauważyć bowiem trzeba, że wezwanie i wypowiedzenie dotyczy umowy określonej nr (...), a umowa pożyczki przedłożona przez powoda została oznaczona numerem (...) oraz numerem (...). Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, przedłożone przez powoda wezwanie i wypowiedzenie nie pozostaje w związku z umową kredytu, będącą podstawą dochodzonego roszczenia, a przynajmniej dowód na ich powiązanie nie został przedłożony. Wobec braku powiązania numeru umowy z treścią wezwania Sąd I instancji prawidłowo skonstatował, iż strona pozwana nie udowodniła wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 75 c ustawy Prawo bankowe.

Z uwagi na wskazane okoliczności, Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że nie wykazano, by oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 10 marca 2020 roku przez (...) Bank (...) S.A. dotyczyło przedmiotowej umowy, co oznacza, że nie wykazano wymagalności, a co za tym idzie, wysokości dochodzonego roszczenia. Również powołanie historii różnych rachunków, w tym w większości w żaden sposób nie wynikających z umowy nie pozwala na weryfikację tego, w jaki sposób umowa była realizowana przez pozwaną, a zatem nie sposób pozytywnie zweryfikować twierdzeń powoda o zaistnieniu przesłanek uzasadniających wypowiedzenie umowy, a dalej i wysokość samego zobowiązania.

Powoływanie się dopiero w apelacji na nowy dowód w postaci oświadczenia powoda z dnia 3 listopada 2021 roku, mający wykazać, że powód dla oznaczenia zobowiązania pozwanej z tytułu umowy o kredyt na miarę z dnia 12 czerwca 2018 roku posługiwał się wewnętrznym oznaczeniem nr (...), należy uznać za spóźnione w świetle art. 381 k.p.c. i w związku z tym dowód ten podlega pominięciu. Nie było żadnych przeszkód, w ocenie Sądu Okręgowego, aby w ramach właściwego przygotowania sprawy, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przedstawić wszystkie dowody, w tym rzezone oświadczenie, dla wykazania zasadności żądania pozwu, co więcej, było to konieczne. Potrzeba powołania się na wskazany dowód nie wynikła zatem później.

Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta.

Wbrew wywodom apelacji, nie sposób od pozwanej wymagać, aby wykazywała, że zawierała z powodem lub jego poprzednikiem prawnym jakąkolwiek inną umowę, która mogłaby być wypowiedziana pismem z dnia 10 marca 2020 roku, dla wykazania zasadności powództwa. To powód, zgodnie z regułą ciężaru dowodzenia, wynikającą z art. 6 k.c. winien wykazać opisane przesłanki. Skoro temu nie sprostał, zarzut naruszenia art. 6 k.c. należy uznać za chybiony.

Pozostałe zarzuty tracą na znaczeniu, jeśli zważy się na niewykazanie zasadniczej kwestii, czyli tożsamości zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda umowy kredytowej z dnia 12 czerwca 2018 roku a wezwaniem do zapłaty i wypowiedzeniem umowy. (o innym oznaczeniu).

W tej sytuacji, rozpoznając na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienie Sądu I instancji co do pominięcia dokumentów, elektronicznie wygenerowanych z systemu Poczty Polskiej S.A. w dniu 28 grudnia 2020 roku, a stanowiących dowód

doręczenia E. T. przesyłek dotyczących ostatecznego wezwania do zapłaty i wypowiedzenia, wskazać trzeba, że wobec powyższych rozważań, nie miały one wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Bezpodstawny jest też zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. Z powołanego przepisu wynika zasada, że to strony, a nie sąd, powinny przedstawiać materiał pozwalający poczynić ustalenia faktyczne, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu (wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662).

Jak już wcześniej wskazano, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił rozkład ciężaru dowodu w sprawie jak i okoliczność niesprostania obowiązкови udowodnienia faktów, z których powód wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.